СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LIX. Ч. 69. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 24-го БЕРЕЗНЯ 1951. No. 69. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 24, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном Тел. „Свобода": BErgen 4-0807 4-0237 Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

ФОРДОВА ФУНДАЦІЯ ДОСЯГАЄ ПІВ БІЛІОНА ДОЛ.

Ню Йорк, 22 березня. — Президент Форд Мотор Компані з Дітройту і предсідник Фундації Форда, Генрі Форд II, оприлюднили звіт з маєтків фундації за минулий рік. Зі звіту виявляється, що це найбільша чоловіколюбна фундація в Америці, а може й у світі, бо її чистий маєток з днем 31 грудня 1950 р. досягнув висоти $492,678,255. Цей маєток складається в найбільшій частині з уділів у підприємстві Форд Мотор Компані, вартости $417,137,530. Крім того фундація має реальности понад шість мільйонів, а до того було з кінцем року готівки й цінних паперів у висоті понад 87 мільйонів.

Фундацію заложив Едсел Форд, син Генрі Форда I, в 1936 році для поширювання миру в цілому світі шляхом найкращих діянь і допомог „для осягнення демократичної сили, постійности й життєздатности". Чартер фундації уформив Едсел Форд, в якому було сказано, що фундація має „діставати й завідувати фондами для наукових, виховних і добродійних цілей, а все те для прилюдного добра і для осягнення демократичної сили, постійности й життєздатности".

У листопаді 1950 р. головою ради завідателів фонду був вибраний Пол Дж. Гоффман, кол. директор Адміністрації Економічної Кооперації. Фундація поширює свою працю з трьох бюр, а саме: з Пасадіна, в Каліфорнії, з Дітройту і з Ню Йорку.

АЛДЖЕР ГІСС У ТЮРМІ

Ню Йорк. — Алдчер Гісс, звісний зі свого процесу у федеральнім суді за кривоприсягу з запереченням, що він належав до Комуністичної партії, почав відсиджувати п'ятьрічну кару тюрми. Якщо його поведінка буде добра, він може вийти на волю за двадцять місяців. Гісс це колишній високий урядовець в департаменті стейту. Йому доказували підчас судової розправи, що він допустився державної зради разом з Віттакером Чемберсом, одначе цей злочин уже задавнений і його не можна було за це судити.

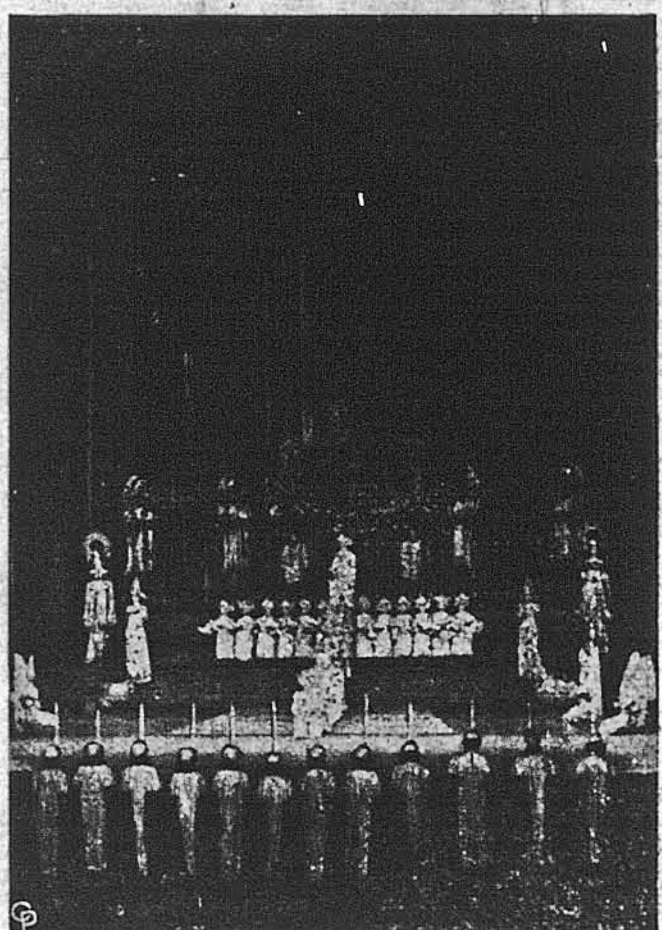
ВАНДАЛИ ЗНИЩИЛИ ШКІЛЬНЕ УСТАТКУВАННЯ

Ню Йорк. — В ночі з середи на четвер якась ватага вдерлася до нутра прилюдної школи ч. 143, приміщеної при Норт Шостій і Гавемайер вулицями в Брукліні і здемолювала 25 шкільних кімнат. Здогадуються, що серед ватаги були шкільні учні, хоч знищення доконали теж і старші. Вломники найшли в економічному відділі цілі скриньки яєць, які мали бути закрашені з нагоди Великодня. Вони порозбивали яйця киданням об стіни і на себе самих. Теж понищили, шафи, книжки і обстановку. Грошей не найшли, бо учителька забрала їх з собою домів.

● **Протестанти програли процес** у місті Ню Орлінс, щоб з міської площі забрати статую католицької монахині, Матері Кабріні. Суддя Яррут, жид, заявив, що монахиня за життя помагала убогим дітям без різниці на віровизнання, згідно з засадами Нового Завіту.

ПАЙКУВАННЯ МЕТАЛІВ ВІД 1 ЛИПНЯ

Вашингтон. — Уряд почне пайкування сталі, міді і алюмінію від 1 липня на підставі програми контролі металів, щоб зберегти їх для оборони і есенціональної цивільної продукції.

„ГЕППІ ІСТЕР!" — лунатиме по широких просторах нашої країни, як в найближчу неділю, 25-го березня, великодні дзвони сповістять Свято Христового Воскресіння за латинським обрядом. Великдень за старим стилем, що його святкують українці, припадає в цьому році місяць пізніше, 29-го квітня. На фото: фрагмент величавого фестивалю „Слава Великодня", що його традиційно влаштовується в „Радіо Сіті Мюзік Гол" в Ню Йорку, та який у великодньому сезоні оглядають десятки тисяч мешканців Метрополії і гостей з інших місцевостей та інших країн і континентів.

ДЕСАНТ АМЕРИКАНСЬКИХ ПАРАШУТИСТІВ ЗА ВОРОЖИМИ ЛІНІЯМИ В КОРЕЇ

60-ТИСЯЧНІЙ ВОРОЖІЙ АРМІЇ ВІДТЯТИЙ ВІДВОРОТ. — РІВНОЧАСНО ПОЧАВСЯ АЛІЯНТСЬКИЙ НАСТУП З ПІВДНЯ НА ПІВНІЧ ВІД СЕУЛ

Токіо, 23. березня. — Сильні з'єднання американських парашутних військ зробили вчора несподіваний десант 20 миль за ворожими лініями на північний захід від Сеул та около 10 миль на південь від 38-мої паралелі. Десант зроблено в долині ріки Імджін. В першому звідомленню сказано, що парашутисти і „ренджерс" перетяли головну надбережну автостраду за ворожими лініями, один з найголовніших шляхів комуно-китайського відвороту. Десант, виходило б, був повною несподіванкою для ворога, що тільки в поодиноких випадках пробував ставити опір. Згідно зі загальними підрахунками, в аліянтську пастку попали з'єднання чотирьох комуно-китайських армій в загальній силі около 60,000 вояків, що були призначені до оборони ліній на північ від Сеул, останнього ще бастіону червоних на південь від паралелі. Рівночасно з десантом почався концентрований наступ аліянтських військ з фронту з півдня, з виразною метою знищити маси оточених ворожих військ. В перших п'ятьох годинах наступу аліянтські війська поступили півтора милі вперед, випираючи ворога з його укріплених позицій. Наступ парашутистів з півночі і сухопутних військ з півдня почався після повідомлень, що ворог почав окопуватися в тому районі на північ від Сеул та що йому на допомогу поспішає ще одна комуно-китайська армія. Рівночасно з атакою аліянтських панцерних колон з півдня, аліянтська авіяція почала масову атаку військових скупчень та воєнних об'єктів поза ворожими фронтовими лініями на західному і центральному секторах фронту. Бомбардувальники всіх типів і всіх родів почали скидувати сотні тон розривних і запальних бомб та обливати горіючою газоліною ворожі колони й інші воєнні об'єкти обабіч 38-мої паралелі, завдаючи ворогові нову серію величезних втрат.

СОВЄТИ ЩЕ Й ЛАЮТЬ АМЕРИКУ ЗА КОРАБЛІ

Москва, 23 березня. — Совєтський Союз не тільки відмовився повернути Злученим Державам позичених в рямках Ленд-лізу під час війни 670 торговельних кораблів, але що й вилаявся в пресі на Америку, що вона посміла того звороту домагатися. В урядових московських „Ізвєстіях" пишеться на ту тему, що ЗДА ставляться до Совєтів „дискримінаційно", домагаючись звороту кораблів, що їх вони продають іншим країнам, відмовляючись продати їх Совєтам. Рівночасно совєтська урядова газета обвинувачує Америку, мовляв в попередніх розрахунках за позичені під час війни добра Америка виставляла Совєтам рахунок теж за позичену британську власність.

СОВЄТИ СПРАВЖНІМИ ВОЛОДАРЯМИ СІНКІЯНҐУ

Ню Делгі, 23 березня. — Тут зібрано достовірні інформації та докази, що за маріонетковим місцевим урядом в Сінкіянґ (китайський Туркестан), справжніми володарями тої країни з повною її контролею є совєтсько-російські власті. Рівночасно з розвитком тої багатої країни в сильну військову базу, головно з розбудовою джерел стратегічних сирівців, включно з ураном, росіяни скасували там всі права місцевого населення, обертаючи його в своїх рабів та в свою звичайну тяглову силу. Надіслані туди Москвою російські чиновники контролюють в цілости комунікацію, промислову і сільсько-господарську продукцію, судівництво, виховання та всі інші ділянки суспільного життя. В Сінкіянґу перебуває тепер около 23,000 регулярних совєтських військ з 9-тої дивізії, 11 і 7-го піхотних полків та 14-тої панцерної дивізії, під командуванням досвідчених генералів. Крім того там є ще щонайменше така ж кількість совєтських агентів в уніформах всіляких „спеціялістів".

В СОВЄТАХ ПОЧАЛАСЯ ЗБІРКА СТАРОГО ЗАЛІЗА

Москва, 23. березня. — Крім цілого ряду інших воєнних заходів, в Совєтському Союзі ведеться тепер інтензивну пропаґанду за збіркою старого заліза. Місцева комуністична „Правда" в редакційній статті називає це „завданням великого державного значіння". — *Знову випущено повінь „плянів" та встановляється „соцзмагання" вже і в цій галузі.*

КАНАДА ОЗБРОЇТЬ ОДНУ ІТАЛІЙСЬКУ ДИВІЗІЮ

Рим, 23. березня. — Італійський уряд з вдячністю прийняв пропозицію уряду Канади на повне озброєння та виряд одної італійської дивізії. Ввесь виряд буде приготований в Канаді та перевезений до Італії.

Ухвалою $9,000 на народні цілі закінчено річні наради УНСоюзу

Ню Йорк, 23. березня. — Цілим рядом ухвал і рекомендацій для добра і дальшого розвитку організації та виасигнуванням 9,000 долярів на українські культурні, гуманітарні та інші громадські цілі закінчено тут вчора річні наради Головного Уряду Українського Народного Союзу, що відбувалися в готелю Статтлер від понеділка 19-го березня. З виасигнованих грошей дол. 5,000 призначено на видання нової книжки в англійській мові про Україну, — дол. 3,000 для Українського Народного Фонду і дол. 1,000 на поодинокі, головно місцеві культурні та гуманітарні цілі. Після ухвали минулорічною конвенцією дол. 19,675 на подібні цілі, цьогорічна ухвала є черговим значним фінансовим вкладом УНС в розбудову українського громадського життя в цій країні, крім того величезного вкладу, що його окремо дають 474 відділів УНС в поодиноких громадах і десятки тисяч Союзового членства.

Вчорашнього, четвертого з черги дня нарад, продовжувано ще дискусію над звітом редактора Українського Тижневика в англійській мові, заторкуючи при цьому цілий ряд проблем місцевої української молоді, тут народженої і новоприбулої, та її підготовки до поступового перебрання тої великої української організаційної і культурної спадщини, яку створили їхні батьки і попередники в цій країні і найбільш маркантним виразником якої є УНСоюз. Рекомендовано поширити опіку над молоддю від наймолодших років, повести відповідну виховну, спортову, товариську та культурну акцію, включно з кампанією за придбанням 2,500 молодих членів до кінця цього року.

Після дискусії над справами молоді та прийняття звіту ред. Шумейка, обговорювано ще дальше та прийнято звіт Контрольної Комісії.

На цій кінцевій сесії виступив з привітом екзекутивний директор ЗУАДКомітету, д-р Володимир Ґалан, дякуючи УНСоюзові і „Свободі" за дотеперішній великий матеріяльний і моральний вклад в ведену ЗУАДКомітетом переселенчо-допомогову акцію та прохаючи дальшої допомоги. Д-р Ґалан зокрема звернувся до УНСоюзу за допомогу в найближчій акції ухваленої Кураторією УНФонду „Великодної Писанки" на цілі ЗУАДКомітету.

Підсумками відбутих нарад та винесених рекомендацій закінчено ділові наради Головного Уряду УНС. Предс. Дмитро Галичин в кінцевому слові підкреслив велику діловість нарад та чималі здобутки і досягнення в охопленому звітами періоді часу, закликаючи до дальшої і ще більш інтензивної праці, бо праця для Українського Народного Союзу є працею для української справи і для українського визволення. Збори закінчено відспіванням українського і американського національних гимнів.

РЕЗИҐНАЦІЇ ПІСЛЯ СЛІДСТВА СЕНАТСЬКОЇ КОМІСІЇ В НЮ ЙОРКУ

З уваги, що підчас слідства сенатської комісії в Ню Йорку свідок Джан П. Крейн, голова товариства пожежних сторожів заявив, що з каси цього товариства він дав бувшому посадникові міста, а теперішньому амбасадорові до Мексика, Вилйемові О'Двайєрові $10,000 на передвиборчу агітацію, а тодішньому заступникові пожежного комісаря Джеймсові Дж. Морановi $55,000 на агітацію за закон прихильний для товариства, теперішній посадник Вінсент Р. Імпеллíттері зажадав добровільної резиґнації Морана з його теперішнього становища комісаря постачання води. Моран це зробив, щоб не допустити до примусового відсунення з посади, яка приносила йому $15,000 річно до кінця життя. Підчас слідства виявилося теж, що Моран є приятелем підземного типу, Френка Костелла. Товариство пожежної сторожі зажадало, щоб його голова, Крейн, зрезиґнував з головства. Появилося з різних боків домагання, щоб О'Двайєр зрезиґнував зі становища амбасадора, одначе він заявив, що це залежить від його „наставників", чи він дальше має сповняти свою дипломатичну службу. Сенатська комісія заповіла, що прослідить податкові виказы О'Двайєра й Морана, щоб переконатися, чи вони заплатили податки від грошей, отриманих в дарунку. — Комісія переводить свої дальші допити у Вашинґтоні і наказала арештувати Якова Ґузіка, одного з провідників ославленої підземної ватаги Ал Капона в Шікаґо.

МОБІЛІЗАЦІЙНА ПРОДУКЦІЯ ПІД ДОПИТАМИ КОНҐРЕСУ

Вашинґтон. — Досі дістали податкову полекшу на загальну суму $2,500,000,000 підприємства, які виробляють предмети для краєвої оборони. Для нагляду над продукцією покликано до життя Комісію Сторожі оборонної продукції в склад якої входять представники обох конґресових палат. З уваги на різні надуживання підчас першої й другої світової війни, сен. Бурнет Р. Мейбанк заповів, що нова комісія почне вже він 4 квітня допити над теперішніми податковими полекшами, щоб заздалегідь забезпечитися від можливих нових надужить. Першим свідком буде Чарлс Вілсон, голова оборонної мобілізації. Обі конґресові палати зголосили резолюцію з домаганням, щоб Конґрес призначив $100,000 на постійну контролю й допити. Досі комісія дістала тільки $50,000 на свою працю, а це невистачальне. Комісія завважала, що вже дотеперішні прохання домагаються податкових полекш в загальній висоті 11½ біліона долярів.

В АМЕРИЦІ

● **Бранка американських студентів**, які перебувають на студіях заморем, буде відбуватися перед тамошніми американськими військовими комісіями. Треба тільки, щоб вони дістали про це повідомлення з поборового бюра в їхній рідній місцевості.

● **Комуністи переводять дуже сувору „провірку вірности"** над усіми своїми агентами яких вони висилають на підривну роботу або шпигунство до різних урядових бюр та установ. Це виявив сен. Гомер Ферґусон у Конґресі.

● **Наркотиків вартости $40,000** приловила влада на кораблі Крістобаль, коли він причалив до пристані в Ню Йорку з Панами, агенти найшли цілі мішки марівани, яку паскарі продають теж шкільним дітям для одурювання.

● **Дві з половиною миль тасьми** при машиновім писанні зужили стенотипістки підчас допитів сенатської слідчої комісії в Ню Йорку. Допити тривали вісім днів.

НАРАДИ В ПАРИЖІ ПРОДОВЖУВАТИМУТЬСЯ ТАЄМНО

Париж, 23 березня. — Заступник міністрів закордонних справ чотирьох великодержав, що підготовляють тут порядок нарад для майбутньої конференції міністрів, рішили вчора перервати свої звичайні наради і відбути сьогодні таємну сесію. Головною ціллю того рішення було дати час совєтському представникові, А. Громикові, порозумітися зі своїм урядом в Москві та одержати від нього нові інструкції. З другого боку, причиною рішення відбувати дальші наради при закритих дверях було бажання припинити пропаґанду, яка досі відіграла „свою ролю" в трудноцах будь-якого порозуміння. На вчорашній сесії тільки ствержено, що наради потрапили в „мертву точку" і тому було б зайво їх продовжувати, повторюючи ті самі та відомі вже арґументи. В закритих нарадах, що почнуться сьогодні в год. 4-тій після полудня, візьмуть участь тільки головні представники, кожний з одним своїм заступником. Головною і найбільшою „барикадою" в теперішніх нарадах є становище Совєтів, які хотіли б говорити про обмежання зброєнь і навіть погоджуються на евентуальну майбутню міжнародну контролю зброєнь, але рішучо відмовляються від пропозиції обговорити теперішній стан озброєння поодиноких країн.

ПРЕЗИДЕНТ ЗА ПЕРЕМІНУ ЕКОНОМІЧНОЇ КООПЕРАЦІЇ НА ОБОРОННУ

Вашинґтон, 22 березня. — Президент Труман звернеться до Конґресу за реорганізацію теперішньої Адміністрації Економічної Кооперації і її переміну на постійну незалежну агенцію американського уряду для економічних діянь в закордонних країнах. Щойно після довших нарад і дискусій, що зробити з цією адміністрацією, яка існуватиме до червня 1952 р. для виконання Пляну Маршала, скристалізувалася думка, що її треба тримати дальше, хоч у зміненім виді. Бюджетове Бюро має порекомендувати, які фонди мають бути приділені відневленій агенції.

Її діяльність полягала б на уділюванні допомог на озброєння чужих країн, щоб боронити себе від аґресії. У ній мали б бути зосереджені мілітарні проєкти, які функціонують тепер під різними назвами.

ЗАКІНЧИЛАСЯ СЕСІЯ О. Н. В САНТЯГО

Сантяго, Чіле. — Наради Економічно-Суспільної Комісії О. Н., які тривали чотири з половиною тижня, покінчилися ствердженням, що конференція зробила поступ в розвитку програми комісії. Делеґат Злучених Держав, Ізидор Лублін, який виїздить до Вашинґтону на зібрання міністрів закордонних справ американських республік, оприлюднив комунікат з заявою, що совєтський бльок потерпів невдачу у своєму змаганні до використання сесії на дальшу комуністичну пропаґанду.

ІЗРАЇЛЬСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ В О. Н. ПРОПОНУЄ МИР В КОРЕЇ

Лейк Соксес, 23 березня. — Ізраїльська делеґація в Об'єднаних Націях передала вчора Генеральному Секретаріятові, Комісії Посередництва та представникам чотирьох великодержав окремий меморіял, підписаний головою делеґації А. С. Ебаном, видвигаючи нові пропозиції щодо замирення в Кореї. В ізраїльському меморіялі пропонується відбути в тій справі дві конференції, одну в справі негайного завішення зброї та припинення воєнних дій, а другу для обговорення всіх далеко-східних проблем з комуно-китайським урядом. Представник ізраїльської делеґації заявив, що меморіял віддзеркалює становище ізраїльського уряду в корейській кризі. Прихід аліянтських військ в околицю 38-мої паралелі, старого кордону між комуністичною північною та республіканською південною частинами Кореї, актуалізує знов справу евентуального завішення зброї. Ізраїльський меморіял має тільки інформативний характер, що міг би бути поставлений на порядок нарад щойно тоді, якщоб його оформлено у відповідну резолюцію.

СОВЄТИ МОЖУТЬ МАТИ 50 АТОМОВИХ БОМБ

Рим, 23. березня. — Існують оправдані здогади, що Совєти вже сьогодні могли б мати на складі около 50 атомових бомб, заявив тут вчора д-р Героλд С. Урі, один з передових американських вчених в атомовій енергії. Урі, що є тепер в дорозі до Ізраїля, де виголосить ряд наукових доповідей, рівночасно ствердив, що він сумнівається, чи Москва розвинула будь-які можливості практичного використання атомової енергії для мирних і конструктивних цілей. „Я певний, що росіяни мають атомову бомбу, і я певний, що вони її експльодували" — твердив д-р Урі. — Щодо використання атомової бомби у війні, Урі заявив: — „В моїй голові немає двох думок, що на випадок війни на повну скалю, атомова бомба повинна бути використана негайно, і — по можності — на найбільш болюче місце. Але я вірю, що ми не будемо фальшиво інтерпретувати прикордонних інцидентів". Відносно стадії розвитку водневої бомби, д-р Урі заявив, що над цим працюється, але йому не відомо як далеко ця праця вже заавансована.

В СВІТІ

● **Свята Незалежности Білорусі** відбудуться цеї неділі, 25. березня, в Ню Йорку: Стайвезант Касино, 142-га евеня, година 2-га пополудні. В Брукліні: Премієр Пелес, 505 Саттер евеня, година 4-та попол.

● **В британському парляменті** знову виявлено деяке занепокоєння американською політикою в Кореї. Британія бажала б дістати право вета в справі евентуального вжитку атомової бомби, в початковий розвиток якої вона дала великий вклад.

● **В Лондоні в найближчих днях** мають відбутися американсько-британські наради в справі югославського прохання дальших кредитів в сирівцях на суму 30,000,000 дол.

● **Маріонеткові комуністичні** уряди Польщі і Чехословаччини предложили своїм „парляментам" пропозиції бюджету на біжучий рік, сильно збільшуючи видатки на зброєння.

● **В Ірані новий рік** починається 22-го березня. З цеї нагоди відбулися відповідні святкування і паради з участю шаха.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сіті і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ВЕСНЯНІ НАДІЇ І ПОБОЮВАННЯ

В політиці, як в природі: весна приносить зі собою найбільше надій і найбільше непевности. В другому дні в Ню Йорку і околиці впав сніг, хоча всі заповідали „ясну і сезонову погоду". Що принесе зі собою весна в політиці: бурю чи погоду?

Війна в Кореї знову входить в стадію важливих рішень. З аліянтськими військами у безпосередньому віддалені від фатальної 38-мої паралелі знову виникла проблема: переступати паралелю і продовжувати наступ та здійснювати раз встановлені Об'єднаними Націями воєнні цілі, чи зупинитись на тій штучній лінії, без будь-яких природніх можливостей оборони, і дати червоним можність переорганізуватися та дати їм нагоду, щоб радше вони знову переступили паралелю?

З наявних коментарів і міркувань на цю тему виходило б, що для аліянтів і так зле, і так недобре. Бо яка користь переступати ту лінію, як ворог завжди може відступити в недоторкальну „протеговану базу" в Манджурії і завжди наново та завжди свіжими силами знову наступати? Не можна теж залишатись на паралелі, бо вона немає жадного стратегічного значення і проблеми корейської війни мілітарно не розв'язує. Тільки тепер вже повідомлено, хоча й неофіціяльно, що на випадок, коли б червоні почали проти аліянтів теж повітряну війну, тоді аліянтська авіяція дістане доручення негайно атакувати ворожі повітряні бази в Манджурії. Це цілком певно потягнуло б за собою теоретичну можливість акції ворожої авіяції проти аліянтських баз в Японії і тоді проблема „паралелі" виступила б в далеко ширшому, бо світовому маштабі.

З теперішнього положення в Кореї можна тільки вносити, що сама війна в Кореї, як така, далеко не є найважливіша та що вона є тільки маневром у великому світовому змагу. Весна принесла нові надії і нові побоювання теж на корейському терені.

Але куди більші надії і побоювання наступили з весною на европейському континенті, що все ще залишається головним предметом теперішнього світового спору. Надії там невеликі. Вони зв'язані головно з чотиро-державною вступною конференцією в Парижі та з можливостями, що заки великодержави говорять, вони не почнуть бійки. Мирні інтенції Заходу кожному відомі і з того боку не можна сподіватися причини до війни. Совєтську настерливість щодо переговорів коментується як щонайменше непідготованість до війни, отже теж бажання бодай відрочити її вибух. Цю надію скріпляє тепер вже справді інтензивна оборонна підготовка Заходу. Але вона рівночасно теж викликує занепокоєння, що Совєти, не маючи фізичної можности додержати зі Заходом кроку в зброєнні, готові рішитися на війну негайно, заки аліянти ще не тільки не перевищили, але й не дорівняли совєтській військовій силі. Аліянти почали свою оборонну підготовку основно і на довшу мету. Цьогорічна весна може бути рішальна, чи цю підготовку пощастить завершити.

Рівночасно з цим в Америці появилися перші передвісники „нової політики" у відношенні до Совєтів. Цими передвісниками треба вважати резолюцію сенатора МекМегона і репрезентанта Рібкона в обох Палатах Конґресу зі заявою приязні до „всіх інших народів, включно з російським"; лист державного секретаря Ачесона до обох конґресових комісій закордонних справ з піддержкою згаданої резолюції та з посереднім закликом до народів світу, включно „з народами Совєтського Союзу", отже вже з народами, а не з одним народом совєтської імперії, щоб вони включилися „у велику будову миру, яку здвигають Злучені Держави і їх союзники".

З весною, значить, в багатьох випадках заповідається „нова політика", що могла б навіяти теж деякі нові надії, якби не старі гріхи в ній, що радше навівають старі побоювання. В цій бо „новій" політиці все ще не має нової виразної вимоги на визволення поневолених народів, між ними головно українського, без чого ніколи не може бути справжньої весни в політиці та оправданої надії на тривкий мир.

„НОВА" ЧИ СТАРА РОСІЯ?

Не знати, чи припадково, чи за пляном зійшлися водночас в ідеї відбудови Росії на засадах давної централістичної системи два визначні американці: Сенатор Брайен МекМагон — демократ зі стейту Конектикат і недавній високий урядовець департаменту стейту Джордж Ф. Кенан. Оба належать до творців американської політики.

Сен. МекМагон є автором резолюції, в якій взивається проголосити декларацію „американської приязни для російського народу". Він наче благословив ново спечений комітет під назвою „Приятелі Борців за Російську Волю" на обіді в Тавн Голл Клюбі у Ню Йорку, який працюватиме під закликом волі для російського народу.

Джордж Ф. Кеннан, це колишній високий урядовець департаменту стейту і керівник політики у відношенні до Совєтської Росії, який написав засади цеї політики у спеціяльнім рефераті в липні 1947 р. під прибраним імям „Мр. X", поміщеним у журналі „Форен Афферс" — тобто „Закордонні Справи". У ній він обговорив сособи стримання російської експансії.

У найновішому виданні цього квартальника, Кеннан поміщує ще одну статтю, під заголовком „Америка й майбутність Росії", зміст якої отсе передаємо. Кеннан є тої думки, що Америка є виправдана у своїх надіях, що Росія переміниться на таку націю, яка погодиться з існуванням більш стабільного світового ладу без спричинення нової світової війни. Та заки до цього прийде, Кеннан застановляється над змінами в самій Росії, які давали б підставу прийняти Росію до світової суспільности.

Сама війна, на думку автора, не зробить Росії такою державою, якої Америка собі бажала б. Що більше, міркує він, не є правдоподібне, щоб війна причинилася до вироблення такого напрямку в Росії, хіба, що Америка попри військові засоби придумає ще якісь мудрі й тривкі способи для осягнення такої цілі. „Стримання війни на довгі часи не виключає приходу іншої Росії" — впевняє Кеннан.

Одначе, все одно, буде війна чи ні, Америка, на думку автора, повинна виробити собі конструктивну ідею такої Росії, яку вона бажала б бачити в світі.

Кеннан одверто признає, що на підставі своєї економічної історії Росія не розвине своєї „капіталістичної і ліберально-демократичної системи", але таки вірить, що це не перешкоджає створенні ліберального режиму в майбутності. „Нема кращої ліберальної традиції ніж напрям, який уже існував в Росії в минулому... Багато російських одиниць і груп, в сучасному моменті перейняті цією традицією, зроблять усе, що в їх силах, щоб зробити цей напрям панівною думкою в російській майбутності" — заявляє Кеннан.

Дальші його міркування такі: Коли скінчиться совєтська сила, Америка не повинна нервозно розпоряджати людьми, які прийдуть по Совєтах з різними паперовими теоріями для випробування, чи вони не будуть згідні з американським розумінням демократії. Американці мають право вижидати деяких змін в „особовости Російської держави" і додає, що до необхідних перемін належить скасування раз на завжди Залізної Заслони... признання деяких обмежень у внутрішній владі і „застановлення негідної руїнницької гри імперіялістичної експансії й гніту".

Якщоб прийшло до війни, то на такий випадок Кеннан радить не дати себе звести „невмісними й баламутними поняттями про воєнні цілі". Спеціяльно доражує вистерігатися „тиранії гасел".

Він піддає такі ради на випадок війни з Росією: Не треба давати притоки, щоб російський нарід вважав американців за своїх ворогів, або щоб американці вважали росіян за їх ворогів. Треба завжди тримати перед очима російського народу докази, що Америка відноситься прихильно до його минулого і до майбутнього. Треба дати росіянам відчути, що „ми стоїмо по їхньому боці і що наша перемога, якщо вона прийде, дасть їм нагоду подбати самим за свою долю і змагати до щасливішої майбутности".

Заключення, яким Кеннан кінчить свої міркування, таке: „Не можна змагати до насильного скинення совєтської системи пропагандою і агітацією. Найважнішим чинником, який може причинитися до внутрішніх змін в Росії, це „вплив доброго прикладу".

Виходить, що Кеннан дальше стоїть на становищі оптиміста зі школи „лєссе фер", — тобто хай діється, що хоче. Саме ствердження лиха і осторога, щоб не робити цього, або того, ще лиха не направить. Шукання приязни „російського народу" теж не є розв'язкою справи, бо Америка придержується такої політики від непам'ятних часів. Та під теперішній час і ця політика є невистачальна, бо під „Росією" треба розуміти імперію, яка гнобить різні народи і на цьому побудувала свою закордонну силу, яка тепер загрожує навіть Америці. Отже час уже прозріти і авторам плянів американської політики супроти Росії й надати цій політиці єдино доцільний плян: розчленування Росії на її складові частини, тобто на творення національних держав з поневолених Росією народів, в тому української держави.

Б. Козловський.

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО НИХ!

Немов у відповідь на розпачливий крик про порятунок, що ним суттю своєю був опублікований в „Свободі" (ч. 56) „Відкритий лист до Американського Громадянства" п. Орлигора-Силенка, Сенат ЗДА схвалив поправку до іміґраційного закону, згідно з якою не тільки колишня приналежність до совєтських професійних спілок або праця в совєтських установах, а й вимушене перебування в комуністичній партії самі по собі не можуть ще бути перешкодою для іміґрації до ЗДА. Потребу й доцільність такої поправки визнав навіть автор останнього іміґраційного закону сенатор Мек-Каррен. Текст цієї поправки передано Палаті Репрезентантів, яка вже схвалила її, так, що тепер треба ще тільки підпису президента Трумана (що, очевидно, станеться) і новий законопроєкт незабаром відчинить двері Америки для всіх тих „Силенок", що лишилися були поза ними. З полегшею зітхнули в Европі на згадану вістку тисячі тих наших невинних в большевизмі земляків, які лише в наслідок надто формалістичного тлумачення іміґраційного закону опинились були з родинами за бортом життя, та ще мов з випеченим на лобі ганебним тавром запідозреного совєтського аґента. З полегшею зітхнемо на цю вістку і всі ми, їх щасливіші заокеанські брати, що з таким душевним болем і неначе докором сумління читали страшний своєю правдою лист п. Орлигора-Силенка.

Виправлення іміґраційного закону має особливе значення саме для української національної групи на еміґрації, і то не тому лише, що вона є одною з найбільших чисельно, а й тому, що якраз до неї належить переважна більшість колишніх „совєтських людей". Отже слід щиро вітати енергійну й вмілу акцію в цій справі ЗУАДК-у й Українського Конґресового Комітету, арґументам яких, як відзначено в пресі, переважно завдячує свій успіх в Сенаті поправка іміґраційного закону. Однак було б нерозважним „спочити на лаврах" цієї перемоги. У деяких окремих виконавців нового закону в Европі можлива „інерція" старого формального підходу до справи, а в поодиноких випадках припустимі навіть маніпуляції добре замаскованої ворожої руки з метою бойкотування або хоч гальмування закону. Одне слово, — закон повинен бути не тільки схваленим, а й проведеним у життя згідно з його буквою, але й його духом. На наш широкий загал лягає почесний і відповідальний обов'язок допомогти щодо цього американській владі й своїм землякам, алярмуючи про кожний фактично перевірений випадок порушення нового закону нашим високим громадським чинникам для дальшого реаґування в належних інстанціях в інтересах закону й правди.

Проте, навіть в найкращому випадку, буде зроблене ще далеко не все. Адже крім тих, на шляху яких до Америки стала була неправдива інтерпретація іміґраційного закону, лишається ще й не менше таких, яким еміґраційний шлях заступила сама їхня доля — старечий вік, інвалідність, хвороби й т. ін. Навіть ті „щасливці" з них, що влаштовані „на всьому готовому" десь в німецькому „альтерсгаймі", нізвідки не дістаючи жадного пфеніґа, часто-густо в своїй безвідрадній самотності позбавлені не лише рідного друкованого слова, а й можливости написати листа близькій людині. А скільки є таких, що животіють в безпросвітніх злиднях десь по „приватках", ба навіть бауерських клунях, не знаючи, де будуть, що їстимуть вони завтра! Ось родина з трьох душ, що, втративши через свою малописьменність статус ДП, може дозволити собі купити фунт м'яса та сала лише один раз на місяць! Ось жінка, що після грипу оглухла, тим часом як її залишений напризволяще 10-літній син упав з вікна другого поверху. А ось професор Українського Вільного Університету, що тулиться в темному кутку геть переповненої таборової кімнати. Два ліжка поруч: на одному — він сам із змученим, хворобливим, пом'ятим роками й лихом обличчям, на другому — мов кістяк його 80-літньої матери, в якої болить „все"... Таких прикладів можна навести безліч. І невже ж усі ми, що вже встигли забути ті „темні кутки" або й взагалі їх ніколи не знали, не зробимо всього, що лише зможемо, щоб кинути в них бодай промінь надії?!

Безперечно, ЗУАДК багато зробив і робить у цьому напрямку, але не може все знати, все охопити, допомогти всім. Проте, безперечно і те, що не все почате доведено до кінця, не всі можливості й способи використано, зокрема мало притягнено до співучасти в цій справі наш широкий загал. Чомусь ніяк не зрушить з місця, напр. питання про створення Будинку Вчених у Мюнхені. Чомусь майже не практикується у нас збирання пожертв (хоча б через пресу) для окремих осіб навіть в найбільш кричущих випадках або на якісь вузько й практично визначені цілі. Тим часом досвід доводить, що ніякі абстрактні заклики про допомогу не промовляють до людського серця, як мова фактів, як заклик до безпосередньої живішої акції в конкретному, вихопленому з життя випадку.

І ще не можна забувати однієї важливої обставини. Якби нам навіть й пощастило так чи інакше дати людські умовини життя всім приреченим на залишення в Европі братам, на цьому ще не можна було б заспокоюватись. Адже навіть і тоді вони мусіли б зазнавати психічних мук, день-крізь-день і ніч-крізь-ніч відчуваючи над собою Дамоклів меч большевицької навали. З-поміж деяких теоретично можливих тут способів поліпшити їхнє становище я хочу коротко нагадати один. Колись „теоретично" порушувалось вже питання про перевезення таких скитальців до Еспанії. Тоді цей проєкт не мав під собою ніякого реального ґрунту, але часи змінюються: з Еспанією відновлено дипломатичні стосунки, Еспанія тріюмфально вітала американського амбасадора Ґріффіса, Еспанія переживає свою весну й послужливо залицяється до західнього світу, плекаючи надії передусім на поширення на неї пляну Маршала. Можливо, що така Еспанія згодилась би прийняти наших скитальців, частково навіть і своїм коштом. Малоприступні Піренеї під охороною могутньої аліянтської авіяції і фльоти дали б далеко надійніший захист і нашим безборонним скитальцям в разі вибуху війни в Европі. В усякому разі постукати в еспанські двері було б варто. Як це зробити — не може бути темою газетної статті. Наші УКК і ЗУАДК знають краще за нас, які дороги ведуть до дверей Еспанії.

ЛАКЕЙ ГРЕЧУХА ПРО УКРАЇНУ

М. Гречуха, голова Президії Верховної Ради УССР, написав для московської „Правди" статтю „Під прапором сталінської дружби народів". Крім відомих фраз про „нерозривну дружбу і єдність українського і російського народів", М. Гречуха подає деякі цікаві числа з життя України.

Він запевняє, що промисловість України не тільки дорівнала передвоєнному станові, але перевищила його. Вже в 1950, український промисл продукував на 15% більше як перед війною. Плян на 1950 р. виповнено на 103%. По війні повстали на Україні нові ґалузі промислу, в тому газова, видобутку бурого вугілля і будівельна. Донбас цілком змеханізовано й умовини праці в копальнях набагато „кращі", як перед війною.

В сільському господарстві МТС України виконали на 42% більше тракторних робіт, як в 1940 р. Засівна площа бавовни збільшилась в порівнанні з 1949 р. на 3 рази. Також збільшено посівну площу під коноплі, льон і цукровий буряк на 124%.

На Україні переведено „укрупнення" 20,000 менших колгоспів. Колгосни і радгоспи України здали державі в 1950 р. 92 мільйони харчових продуктів більше, як в 1949 р.

Гречуха окремо займається ЗУЗ. Він пише: „За останні роки на західньо-українських землях вибудовано понад 2,000 промислових підприємств. Львів перемінюється на один з найбільших промислових центрів держави. Під весну 1950 р. вже майже завершено колективізацію ЗУЗ".

Про культурне життя України Гречуха подає такі цифри: тепер на Україні працюють 92 театри, 125 музеїв, в 1950 р. видано 75 мільйонів книжок, в тому 3 мільйони клясиків заркcизму - ленінізму. В Україні видаються 900 газет з тиражем 42,5 мільйонів примірників. У бібліотеках України працюють 38 науково-дослідчих інститутів.

Що ціла українська продукція ограблюється з України російським „старшим братом" та що ціла під-совєтсько-українська „культура" заключається в примусовому ідолопоклонстві Сталінові — про це лакей Гречуха, очевидно не написав.

(За У. у Ф.)

Іван Смолій.

БЛУДНИЙ СИН

(Оповідання).

7)

...То він вже десь розпрягає коні. Лихий, втомлений до краю цілоденною оркою. Насипає коням оброку в жолоб, вішає на кілок збрую, а плуг серед подвіря лишив. Важко ступає в хату... Став біля порога, понурий як ніч, сів важко на стільці, роззуває черевики. І мовчить. І всі мовчать в хаті. На ліжку вона, Юлія! Він навіть не глядить у цю сторону, де під одіялами, ковдрами закутана лежить вона вже довгими місяцями, як купа безкістного мяса. Обличчя як одіяло, смагле волосся в неладі помішане. А біля неї діти: Волтер, Мері. Йому чотири, їй два. Замурзані, тільки в сорочечках, воно палець ссе і дивиться безмовно на нього...

Їсти хочуть! Кров його пили б! Як не подасть, виздихають. Та й він, що натрудився ввесь день, чи має що приготоване? Чи хто подасть йому?

Він зривається зі стільця, хапає скіпець, і, грюкнувши дверми, іде в стайню, до худоби. Ге-ге! Порожні жолоби, пусто за драбинами. А гною по коліна! Є сінце, та принести треба, але хто зробить, хто?

Він накидає за драбини якоїсь зелені, зсуває гній, стелить, потім сідає доїти. Порепані, тверді руки люто натягають худі дійки за дрібкою білого плину, що ледве покриває дно скіпця...

— Ге-гей! Доїшся! Годують тебе! Ого! Бодай те все запалося! Бодай ви всі виздихали!

Він сидить на низькому дзиґлику, опустив руки, занімів.

Так оце його фарма, його господарство, його надія! Ех!

То як тоді поженилися з Юлією, пожили кілька місяців у місті, а далі йому думка блиснула: А доки ж між тим камінням, у тісноті валятися? Підуть вони геть з міста на село. Куплять собі фарму. О, не вийшло діло з матірю вдома, буде тут господарем. Земля всюди земля і сонце однаково світить, і дощ зрошує так само ласкаво, і трава зеленіє однаково. Мав він грошиків, добавила Юлія, і купили фарму. Оцю саме... Самотно серед піль, бо дешево було. І ніби їх садиба рідна під Зашківцями, тільки краща. А кругом збіжжя, а землі тут стільки, що добре треба з ранку до ночі щоднини натягатись, щоб все обійти, худоба розвелася, кури, городина поплатна.

А потім пішло все шкереберть. Спершу стало важче, як діти прийшли. А потім уже й виходу знайти не міг. Він зразу й не розумів гаразд, що воно діється. Стала Юлія знемагати. От ранком не підведеться з ліжка. Ну, не встане. Десь, як дітей годувала на полі, як до цієї землі чужої притулилася міцно, стомлена з дітворою, лихо прийшло. Не підвелася день, другий, тиждень. Стала розпухати, безвладніла. Кликав докторів, других, платив, лічив —— а вона лежала. Навіть підвестись не могла для себе. Їй їсти подай, дітям, худобі, курам, поле обійди, город, в місто відвези, продай продукт, купи, чого треба...

Мовчав, спершу, робив, заціпивши зуби. У серці гріла ласка й любов. Скільки разів глянув на неї, свою немічну, опущену, колись таку красну й сильну Юлію, — серце топилось, мліло. Зідхав тільки, заціплював зуби і йшов до праці днями й ночами, надриваючись, з надією, що все таки колись воно скінчиться, буде краще.

А потім, як прийшли жнива, як все зринуло нараз, як дітвора пищала вдома, ревіла негодована худоба, а він безтямно метушився по загонах, щоб зібрати збіжжя, що наче вода пливло, перестигле, на землю, — тоді висохла любов до дна, жар пекельний спалив душу.

То стояв над її ліжком.

— Ну, то як? Будеш жити чи здихати? — питав. — Чи сама здохнеш, чи і я і діти з тобою?

Її гарні очі заливалися сльозами, її груди стрясав глибинний плач.

— Михайле! Михайле! Бійся Бога! Що ж я винна?

Він стояв над нею і мовчав. Холодом віяло на душі. Якісь ворожі темні сили кружляли довкруги нього, полонюючи його, регочучись з наругою. Що безцільні всі його змагання, що пропаде його життя, що не буде йому радости ні щастя ніколи. Без материного благословення пішов по щастя. Як блудний син кинув їх напризволяще, кинув рідну землю, що аж просилася, аж стелилася йому до ніг, і життя і вдоволення обіцюючи. А то сльози материні, а то кривда над ним стоїть...

Його огортав нараз жаль, він сідав біля ліжка жінки, плакав, жалів. А на другий день знову ставав як несамовитий, страшний, аж жінка німіла з жаху, і діти тулилися до неї, коли входив у хату.

Зібрав осінню худий врожай, оглянув усе, обійшов, причепурив сяк-так і приїхав з якимись людьми. Оглядали хату, цінували поле. Торгувалися. Продав за будьщо, посадив дітей на підводу, жінку з постіллю між клунками, і поїхали назад у велике людське муравлище.

∴

Кромішня темнота кругом нього. Холодна тьма. А в нього в руках джаґан. І з цілою силою бє ним у тьму, наче хоче розколоти її на брили, розсипати. Бє... А вона дзвенить, гуде, міцна, суцільна, і ніби валиться на нього, придавлює. Блиснув сліпучо ліхтарик. Позаду нього люди, як і він, у вузькому тунелі, в ямі. А він попереду. Вони ось обрубують, обточують кругло стіни тунелю, вигладжують верстви глини й каменю, ставлять підпори, залізні стовпи, склепіння. Зі стін капає вода, під ногами людей хитається вона чорним озером, люди чалапають у ній плюскочуть. А він на самому переді у восоких ґумових чоботях стоїть у воді і довбає джаґаном і сверлить сверлами непроходиму стіну.

Будують підземну залізницю. Попід містом, попід кварталами, попід морські протоки. Ось і над головами море. Струсю ллється вода, може ввірватися, хлинути масою, затопити все. Ось з плюскотом падають з гори в воду відмоклі брили каменю, глини.

Взяв цю роботу, зараз, як приїхали в місто. Жінка, хай вона собі тут лежить. Накупить їм там всячини і до роботи. З ночі до ночі. І в ніч. Як колись батько, з незнаною силою, з диким завзяттям. Ніби ось пробє стіну темряви, ніби вийде на сонце, на простори, ніби зміниться його життя...

А тунелі тягнулися милями, десятками миль, а життя розстилялося роками. Юлія згасла, затихла однієї днини, навіть не знають коли, бо коли вернувся з роботи, вже захолола. Поховав її без жалю, байдужий. Зрадів навіть зразу, що вдруге ожениться. А потім якось роздумався, махнув рукою, плюнув на все.

Діти росли, мужніли, буйні, годовані. Він жив для них, для них клалилися тепер зелені паперці. А найкращий банк — наука. Не будуть його діти, як він, як його батько, надриватися в роботі, заживуть легше. Він одягав їх, годував, рік за роком. Вони росли самі. Він не мав навіть часу побувати з ними, поговорити, розпитати, вічно в роботі, в метушні. А як сходилися інколи в свято чи в неділю, він пробував говорити з ними і помовчував. Якесь почуття складалося в його серці. Ніби його діти. Рідні. Рідна кров. І такі дивні, чужі... Ось своволять, балакають скоровіркою, що йому важко зрозуміти, про що йде.

(Продовження буде).

Др. мед. Осип Берест
Авторські права застережені.

ЧУДА В МЕДИЦИНІ

1)

III. ЛЮРД — ОЧИМА ЛІКАРЯ

„Встань, бери свою постіль і іди додому". (Мат. IX. 2-9.)

Пісня про Бернадотте

Такий наголовок має голосна книжка Верфеля про Бернадотте та чудесні уздоровлення в Люрд. Під таким самим наголовком існує прегарний фільм. Чудесні уздоровлення з різних тяжких недуг є знані від найдавніших часів у різних сторонах світу. Вони траплялися а то й трапляються нині далі, не лише в Люрд, але також у інших святих місцях і церквах, каплицях. В останньому часі доносять, наприклад, про чудесні уздоровлення, що їх творить один італійський священик через рукоположення. Офіційно медицина дотепер тими чудесними уздоровленнями не займалася зовсім. Останніми часами, внаслідок великого заінтересування лікарського світу взаємновідношенням душі і тіла, або скажім по вченому відношенням психічних проявів до фізичних („психо-соматика"), починає медицина займатися також чудесними уздоровленнями. Деякі приклонники медичної психології ідуть так далеко, що уважають причиною усіх недуг (і органічних!) розлади в душевному стані людини. Відай вони хотіли б усі недуги лікувати психологічними методами. Такі спроби були вже в медицині в минулому (Месмер, Кус, Цеілєіс) та вони не видержали життєвої проби.

З усіх чудесних уздоровлень про які чуємо, научну вартість мають лише чудесні уздоровлення, або як їх називає медицина „поза-медичні", що сталися в Люрд. Вони одиноко досі, як зараз пізнаємо, докладно прослідженні лікарським научним світом.

Хочемо вкоротці переповісти історію Бернадотте — вона ж бо являється головною фігурою в циклю надприродних явищ.

В 1858 році являється в скалі долини Масабєль біля Люрд департаменту Ґауте — Пиринеї, 14-літній дівчині Бернадотте Субірус жіноча постать, яка велить їй вигребати землю під скалою. На тому місці витрискає досі укрите джерело. Підчас одної візії (їх бо усіх було 18) з'ява на питання хто вона, відповідає: „Я є Непорочне Зачаття!"

Вістка про незвичайні явища відбивається широко голосним гомоном. Скала в Масабєль стає місцем прощі, діються перші чудесні уздоровлення. Подіями зацікавлюється духовний та лікарський світ. В 1858 році епископ з Тарбес скликає першу духовну-лікарську комісію для прослідження усіх явищ в зв'язку із чудесними уздоровленнями в Люрд. Бернадотте вступає до манастиря в Неверс, де умирає в 1879 році після довшої недуги (туберкульоза). Після докладної провірки в 1933 році Церква (Папа Пій XI) узнала Бернадотте за святу.

Прослідження чудесних уздоровлень в Люрд

Прослідженням чудесних або після медичної термінології „поза-медичних" чи там „надприродних" уздоровлень в Люрд займається від 1882 року особлива лікарська комісія „Bureau des Constatations Medicales" (B. C. M.)

Кожний лікар має право вглянути в працю тої комісії Наприклад в 1938 році відвідало це Бюро 794 лікарів. Предсідником B.C.M. були від 1891: Boissairie, Le Bec, Marchand, Vallet.

Цей послідній є від 1925 року. Усі ці лікарі є авторами різних праць про чудесні уздоровлення в Люрд. Праці ті являються важливими джерелами для дальших лікарських дослідів. Припадки чудесних уздоровлень в Люрд подається до загального відома від 1858 р. „Journal de la Grotte", від 1868 р. в „Annales de Notre-Dame de Lourdes", від 1928 р. в „Bulletin de l' Association Medicale Internationale de Notre-Dame de Lourdes". Крім вище згаданих дослідників чудесних уздоровлень в Люрд, треба ще згадати G. Bertrin, Lassare, L. Schlayer-a.

Звичайно хворі прибувають до Люрд з прощами в супроводі лікарів і санітарного персоналу. Ранком хворі разом із здоровими прочанами прислухуються Службі Божій, яка правиться під голим небом перед печерою в Люрд. Відтак хворі беруть купелі в джерельній воді, що випливає з печери скали, чоловіки і жінки окремо.

Підчас купелі хворі відмовляють молитви під проводом священників. Воду в басені міняється 2 рази на 24 години. Під час процесії з Найсвятішими Тайнами, яка являється найважнішою церемонією в Люрд, нарід (хворі і здорові прочани) моляться голосно просячи уздоровлення. Підчас того священик благословить кожного Найсвятішими Тайнами. Тяжко хворі лежать на ношах або сидять у кріслах. Цікаво знати, що санітарну службу в Люрд біля хворих сповняють густо-часто посторонні люди, які жертвують себе для опіки над хворими.

Ствердження чудесного уздоровлення

Ствердження чудесного уздоровлення відбувається в бюрах B. C. M. через лікарів, на підставі предложених лікарських посвідок, що стверджують недугу уздоровленого перед видужанням. Такі посвідки виставляє також B. C. M. хворим після прибуття до Люрд, але діється це рідко. Хто не має лікарської посвідки за останніх 6 тижнів перед видужанням, той не може бути зареєстрований в бюрах B. C. M. як чудесно уздоровлений. Впрочім ствердження комісією B. C. M., що дане уздоровлення не дасться пояснити лікарським способом думання, тобто, що воно є поза-медичне, надприродне, відбувається щойно після докладного прослідження даного припадку (переслухання лікарів та інших свідків) та після певного часу, часто по році, або й пізніше. Щойно тоді оголошують даний припадок в згаданому лікарському бюлетені, при чому B. C. M. не уважає себе компетентним стверджувати „чудесний" спосіб уздоровлення, як будемо бачити, а покликані до цього є церковні власти.

(Продовження буде).

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ДІТРОЙТ, МИШ.

Святочна Академія в честь Тараса Шевченка

На підвищених ступенях, прикритих українським килимом, стояв портрет Тараса Шевченка, прибраний багато вишиваними рушниками і окружений розкішними пальмами. По обох боках сцени маєстатично стояли прапори наче сторожа волі світу, волі людства, за яку боровся славний син України — Тарас Шевченко і якого оце українська громада Дітройту зійшлась „спом'янути тихим словом".

Залунав свобідний гимн Америки з-під акомпаніяменту п-ні Марти Тарнавської, а потім, скромне та тихе слово привіту і відкриття святочної програми, голови Филії УККА — Франка Гузіля.

Тихо, повагом, чоловічий хор ООЧСУ під батутою Богдана Сарамаги проспівав „Заповіт" Шевченка-Лисенка а пізніше слідував грімкий „Прометей" Стеценка і дві пісні з народних мотивів.

Наскрізь академічний реферат передав д-р Мирон Дольницький про життя і творчість Тараса Шевченка. Наче в калейдоскопі проходили перед учасниками великі ідеї заховані в творах нашого генія, які він так бажав защіпити в українському народові. На вибраних цитатах з творів Шевченка, шановний промовець збудував свій цінний та вельми удачний і патріотичний реферат.

В деклямації ми знова почули Юлію Шустакевич, яка тим разом передала драматичну поему Шевченка „Лічу в неволі дні і ночі", і в якій можна було відчути велику скаргу і душевні переживання поета, коли він перебував на засланні.

Оваційно публика вітала українського віоліста — Тараса Губіцького, що відіграв на віолі (альтівці) „Аве Марія" Шуберта, як релігійний гимн, присвячений Матері Божій, і „Дніпрову Пісню", свого власного укладу, як окрему присвяту в честь Тараса Шевченка. По виконанні повищих двох композицій, на бажання самого музики, учасники свята здержались від аплявзу. Зате ж по дальших продукціях, „Рондо" Моцарта і „Каприс 24" Паґаніні, зірвалась оваційна та щедра бравура, викликаючи симпатичного музику і даючи йому сердечне признання. Для виступу Тараса Губіцького, акомпаніямент на піяні спочивав в руках Нормана Гіффорда.

З глибоким та сердечним чуттям співала Наталка Носенко під акомпаніямент Марти Тарнавської „Плавай, плавай лебедонько" Шевченка-Стеценка, „Нащо мені чорні брови" Шевченка-Лисенка і „Горить моє серце" Лесі Українки-Лопатинського. Гаряче оплескувано виступ артистки, яка ще й тим здобула симпатію учасників, що появилась в українському костюмі. Викликувано її поновно на сцену, і так на бажання публики солістка додала ще „Ой не світи місяченьку" Лисенка.

До збірки промовив головний контрольор Українського Конґресового Комітету Америки і радний Филії УККА в Дітройт, п. Іван Іванчук, покликаючись, між іншим, на постанову і апель головної канцелярії УККА, щоб дохід з Шевченківських імпрез обов'язково призначати на працю УККА. Він теж подав деякі факти запопадливої праці УККА і взивав посилити в нашій громаді збірку Національного Фонду і не слухати нашептів підступних людей, які у своїй впертості не хочуть розуміти великої ваги політичної праці УККомітету, спрямованої до здійснення тих ідеалів, за які мучився Тарас Шевченко. Відспіванням національного гимну закінчено святочну академію, яка була влаштована з рамені Филії УККА в Дітройт.

На святочну академію завітав представник „Дітройт Нювс" Джан Найдух і подав обширний звіт з Шевченківського свята, заявляючи у пресі, між іншим, що „в неділю, 11 березня 1951 р. в авдиторії Українського Народного Дому при Мартин вул., відбулась святочна імпреза в честь великого поета і генія України, яка рівночасно була демонстрацією, зверненою проти комуністичної Росії, яка насильно завоювала український нарід, а тепер наміряється завоювати цілий світ". **Н. Н.**

НЮ ГЕЙВЕН, Кон.

Концерт „Бандуристів"

По успішному турне українського хору „Бандуристів" під управою В. Божика у східній Канаді — загостив він заходами УКК 11. ц. м. і до Ню Гейвен, Кон. Високий мистецький рівень, що його запрезентував хор нюгейвенській громаді — вповні виправдує ці всі голоси захоплення, що їх помістила канадійська і американська преса тих усіх міст, де лиш хор давав зразок своїх вмілостей. Не диво, що хор запросили у Канаді на виступи перед перед парляментаристами чи на відкриття з'їзду ліберальної партії.

Невже й можна дивуватися, що й у Ню Гейвен не хотіли слухачі випустити хористів зі сцени? І це не лиш українці, але й американці, що в дуже поважній кількості прибули на цей концерт.

Незрівняний чар бандури та зразково вишколений хор — полонили всіх слухачів. Тимтою виступ бандуристів сповнив не тільки свою мистецьку місію, але — що важніше — пропагандивну. Як недавно тому Кошиць — так тепер „Бандуристи" приковують до себе увагу мистецьких кіл Америки, та успішно пропаґують українську пісню, український стрій та українське ймення.

Першу частину концерту — присвячену пісням релігійного характеру — почали „а капелля" молитвою Кошиця і К. Стеценка. Наступні пісні — виконані вже й у супроводі бандури — висказали з місця велику зміну колориту пісні, сили хору — динаміки, що в цій частині концерту найбільше найшло підчеркнення у „Почаївській" — М. Леонтовича. Маєстатично — спокійний характер Стеценкової „Над річкою над Йорданом" — найшов свій повний вислів у ніжних тонах бандури, та глибині басових сочистих партій. Цю першу частину закінчено молитвою з „Запорожця" Гулак-Артемовського; відомий наш оперовий співак І. Зайферт запрезентувався у цій арії у повноті свойого таланту. Не уступали йому й інші солісти.

„Пісня про Байду" Г. Хоткевича — яка розпочала другу частину концерту — українських історичних пісень — стане, мабуть, основою залізного репертуару хору. У цій пісні бандура виходить на перший фон, вона активізує пісню, віддає драматизацію слів — так, що й чужинець, що й не розуміє тих слів, відчуває у звуках бандури кожний зворот, кожне речення, цілу дію і трагедію українського отамана. Хор підноситься тут на свій найвищий рівень; так і чуєте глибоке зіспівання з інструментом, а диріґент уміє з цього хору видобути й ніжні „п'яна", й грізні „форта", й вміє надати словам життя. Глибокого враження цеї думи — не затруть і черговi пісні — „Думи" — Шевченка, чи „Пісня про Нечая" — О. Кошиця, чи історичні пісні К. Стеценка („Чорна хмара" і „Гей, злетіли славні орли гайдамаки"); ще може лиш П. Ніщинського „Ой, закувала та сива зазуля" — на мить викличе зі споминів велич „Байди" — але тут і чуєте вже інший характер композиції; відчуваєте, що бандура не стоїть на першому пляні.

Третя частина концерту — українські народні пісні — найшла найбільше приступу до слухачів на салі. Рясний сміх перемішувався з неменш рясними оплесками, що найбільше ринули бурею по „Коломийці" — в ар. В. Гнатишина.

В наддатку — виконано м. ін. ефектовну у своїй композиції та фактурі „Марш УПА" — В. Божика.

При кінці концерту представник УКК — інж. Стрийський Б. — іменем УКК та Ню Гейвенської громади подякував хорові за мистецьке виведення української пісні та побажав дальших успіхів у праці.

З глибоким вдоволенням розходилась громада додому. Таких незабутніх хвилин у сучасному важкому житті — мало коли переживається. **Е.**

КОГОВС, Н. П.

Віче УККомітету

Заходами відділу УККомітету відбулося в Коговс (Ню Йорк) дня 4-го березня 1951 р. велике віче для Коговсу й околиці. В год. 3:30 пополудні відкрив його в салі Українського Народного Дому голова місцевого відділу УККомітету п. Петро Бачинський й покликав до почесної президії о. Михайла Мартинюка, пароха з Коговс та о. Іванишина з Трой.

Добре продумане вступне слово виголосив о. М. Мартинюк, який представив учасникам представника УККомітету з Ню Йорку п. В. Мудрого, а цей знов представив у довшій доповіді завдання УККомітету та познайомив учасників із всесторонньою його діяльністю. З черги промовляли: інж. Ракочий про обов'язки жертвенности американських українців на політичну акцію в користь визволення українського народу й адв. Топорович про важкий історичний шлях укр. народу. На закінчення промовив о. Іванишин, взиваючи до пожертв. Віче закінчилося відспіванням українського гимну. По вічу вудбулася збірка на Народний Фонд, що дала суму 133 доляри. **К. П.**

РОЛЯ ЖОВКВИ В „ВЕЛИКІЙ ДРУЖБІ"

У Жовкві аґітатор А. Медвідів дав цикль доповідей, першою з них була доповідь „Про велику дружбу українського і російського народів" та про те, яку ролю в тій „дружбі" відограла Жовква. В Жовкві, казав він, в 1706/7 рр. містився головний штаб Петра I. „Прославлені російські воїни у тяжку годину прийшли на допомогу українським братам, коли в 1704 р. на Львів і Жовкву напали шведські війська Карла XII. З допомогою російських воїнів шведи були вигнані... У першу світову війну Жовква знову побачила російських братів. Хлібом і сіллю зустрічало населення цього міста воїнів-визволителів з 1939 і 1944 рр. Допомога російського народу сприяла розвиткові економіки району. В Жовкві є кіно, 2 бібліотеки, вечірня школа робітничої молоді..."

ВИШКІЛ ВОЯКІВ БУДЕ ВІДБУВАТИСЯ В ГАВАЯХ

Вашинґтон. — У столиці Гаваїв, Гонолюлю, створено новий центр для вишколу піхоти з усіх сторін Злучених Держав, як про це повідомляє командуючий генерал американської армії на Тихому океані, Генрі С. Оранд. На початку буде в бараках Оагу 5,000 рекрутів, а з часом школа зросте до 13,500 вояків. Перший транспорт з 1,700 рекрутів до вишколу виїде зі ЗДА 31 березня, а потім будуть відправляти туди нові транспорти що дві неділі. Вони перебудуть у Гаваях 14 тижнів, а опісля вертатимуть до ЗДА. Це робиться тому, щоб призвичаїти вояків до зміни клімату.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

КОМУНІКАТ

у справі відзначення двадцять-п'ятої трагічної смерти СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Голови Відродженої Української Самостійної Соборної Держави

Український Конґресовий Комітет Америки оцим подає до загального відома всім українцям, українським організаціям та установам в ЗДА, що на день 25 травня ц. р. припадає дата великого загально-національного значення: Двадцять-п'ята Річниця Трагічної Смерти Світлої Пам'яти *Симона Петлюри*, Голови Директорії й Головного Отамана Військ Української Народньої Республіки, що впав жертвою большевицького терору.

Для належного відзначення і вшанування цієї річниці, з ініціятиви Об'єднання б. Вояків Українців в Америці, створено Громадський Комітет під головуванням Генштабу Генерал-Поручника Павла Шандрука. Цей Комітет звернеться до всього українського суспільства окремим закликом.

Український Конґресовий Комітет Америки на свойому засіданні, дня 2. лютого ц. р., ухвалив приняти протекторат над акцією згаданого Громадянського Комітету на терені ЗДА, щоб в цей спосіб виявити пошану до пам'яті великої постаті будівничого Української Держави.

З того приводу Український Конґресовий Комітет закликає всі Филії й Відділи, а де таких нема, Об'єднані й Центральні Комітети або інші громадські організації, щоби перенялм ініціятиву в справі влаштування урочистих академій або інших відповідних імпрез, цілью яких буде віддання шани пам'яті Великого Сина Українського Народу. Заклик і дальші вказівки будуть видані Громадським Комітетом.

Ню Йорк 15. березня 1951.

Український Конґресовий Комітет Америки.

ПЛЯНУЮТЬ ЧЕРГУВАННЯ ВИСИЛКИ ВІЙСЬКА ДО КОРЕЇ

Вашинґтон — Команда армії оприлюднює, що вже виготовила плян чергування вояків у Кореї. Від 1 квітня підуть туди свіжо вишколені вояки, щоб звільнити деякі відділи теперішніх комбатантів. Перший контингент, який за новим пляном піде до Кореї, це буде компанія зі 150 людей. Одначе ще не встановлено час, коли повернуться з Кореї перші відділи вояків, які боролися проти комуністів. Це буде встановлено після приїзду нових комбатантів.

● Красву Дорадчу Раду для Мобілізації покликав до життя президент Труман. Це тільки віднова ради з попередньої війни. На її чолі стоїть Чарлс Вілсон, директор Бюра Оборонної Мобілізації.

● Перед комуно-китайським судом має стати 5 французько-канадійських монахинь, яких обвинувачується у відповідальності за смерть 2,168 дітей, які мали вмерти під їх опікою.

РОЗШУКИ

Пошукую рідну тету **ПАЗЮ** з дому **ГАВРИШКЕВИЧ**, замужну **СОЛЄРЕВИЧ**, зі села Фирлиївки, повіт Золочів, що виїхала до Америки ще перед першою війною. Хто про неї знає, або вона сама, прошу писати на адресу:

ANDRIJ KRAWCZUK
79 Sunset Street,
Buffalo 7, N. Y.

МАРІЯ ДАНКІВ, замужна Костик, пошукує свого батька **СТЕФАНА ДАНКІВ**, із села Монастирець, повіт Ліско. Пів року тому прибув до Америки. Хто знає про него, або він сам, прошу писати на адресу:

MARIA KOSTYK
1731 W. Potomac St., Chicago 22, Ill.

Пошукую у всіх трьох зонах **АННУ МАРЦІНІВ** або **СЛОТА** з села Жуків, пов. Золочів. Перед першою війною працювала в Німеччині в місцевості Гемелінґен коло Бремен. Прошу відізватись якнайскорше в дуже важній справі: **Maria Cecela, 349 Blackstone St., Woonsocket, R. I.** Европейські часописи прошу про передрук.

Дудка Андрій і **Анна з дому Корній** пошукують **ІВАНА ФЕСЬКУНА** і його двох синів: **Данила** і **Володимира**, тепер в Канаді, і **ТЕОДОРА ДЖУСА**, всі з села Черниxівці, пов. Збараж. Голоситись на адресу:

АННА і АНДРІЙ ДУДКА
c/o Holy Rosary Academy
1333 — 4th St., Louisville, Ky.

Пошукую свого вуйка **СЕМОН ВЕСИЛОВСЬКИЙ** із села Лука, пов. Новий Самбір, Галичина. Приїхав до Америки 1949 р. Хто знає про него, або він сам, прошу писати на адресу:

FRANIA GEORG-CZECHAR
10661 Champlain Ave., Chicago 28, Ill.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

Союз Українських Філателістів

По довших підготовчих працях Ініціятивного Комітету Українських Філателістів в Ню Йорку, в неділю 25 лютого 1951 року в приміщенні Українського Пласту, відбулися основуючі Загальні Збори Союзу Українських Філателістів.

Збори відкрив д-р Євген Котик, голова Ініціятивного Комітету, привітом присутніх українських філателістів, переходячи на вступі до короткого реферату, в якому з'ясував ідейні заложення та цілі СУФ. Дальше підкреслив, що так приявні на зборах як і численні листи з висловами щирої підтримки від тих, що не могли бути на зборах особисто доказали, що почин об'єднати розсіяних по світі українських філателістів є не тільки корисним ділом, але і конечною потребою. В закінченню д-р Євген Котик відчитав вісім програмових пунктів, які повинні б служити дороговказом в праці нововибраним керівним органам СУФ. „Український філателіст повинен збирати в першу чергу поштові марки України. Вкладаймо в збірки українських поштових марок менше гроша, а більше серця. Не підходім до них виключно із бизнесових мотивів. Змагаймо до того, щоб якнайбільше українських філателістичних цінностей зібрати в українських руках, та щоб таким чином зберегти їх для нашої нації, як свідків нашого державного життя", це слова, що характеризують ідейне підложжя СУФ.

До Президії Зборів вибрано інж. Романа Загайкевича та п. Мирона Михайлова як секретаря. Інж. Роман Загайкевич висловив подяку організаторам за успішне доведеня підготовчої праці до Основуючих Загальних Зборів. Протокол і докладний звіт з діяльности Ініціятивного Комітету відчитав секретар п. Ярослав Петеш, як також привіти та листи від українських філателістів, що не могли бути присутніми на зборах. Привітання наспіли — від д-ра Д. Бучинського, Мадрид, п. Ю. Максимчука — Шікаґо, п. О. Кочана — Джолієт, п. І. Григорчука — Міннеаполіс, Закордонного Відділу Підпільної Пошти України, д-ра Д. Чайківського — Париж, д-ра В. Лисняка — Акрон та інших. Інж. В. Трембіцький передав привіт від Українського Філат. Бюра при УВАН. Проф. Лев Попович доповнив звіт касовим зіставленням.

Короткий доклад „Завваги до розвитку української філателії" дав п. Ярослав Петеш, в якому з'ясував докладно шляхи та історію розвитку української філателії.

Потім приступлено до ухвалення статуту. Прочитано цілий статут і до кожної точки присутні додавали свої завваги. Багато суттєвих завваг подав п. Кікта Степан, якого запрошено до редакційної колеґії, щоби остаточно доповнити і вистилізувати цілий статут. Статут в основі прийнято.

Одноголосно присутніми українськими філателістами вибрано такі провідні органи СУФ: — Мировий суд: д-р Ю. Фединський, голова; д-р Богдан Рибчук, д-р Ол. Соколишин — члени; Контрольна Комісія: інж. Роман Загайкевич — голова, п. Іван Тащук і п. Мирон Михайлів, члени; Управа: д-р Є. Котик — голова, інж. П. Войновський — заст. гол., п. Я. Петеш — секретар, п. С. Кікта — господарчий референт, проф. Л. Попович — член, інж. В. Трембіцький — заст. члена.

Принято внесок д-ра Котика, щоби вислати привіт до Всесвітного Союзу Філателістів в Лондоні, Американського Філателістичного Союзу, та Україна Фелятелістен Ферванд як також повідомлення про оснування СУФ до підпільної пошти України та поштового ресорту УНР в цілі нав'язання контакту.

В кінцевім слові голова президії інж. Р. Загайкевич подякував присутнім за ділове та успішне переведення основуючих загальних зборів і побажав нововибраній управі успіху в праці для української нації.

ШЕВЧЕНКІВСЬКА РАДІО-АВДИЦІЯ В БРИДЖПОРТІ

Старанням пп. С. Русаковських з Бреджпорту, Конн., у неділю 18 березня місцева радіовисильня WNAB передала першу в своїй історії українську авдицію, присвячену пам'яті Великого Кобзаря України, Тараса Шевченка, у виконанні відомого вже з інших імпрез Романа Мариновича. Авдиція відбулася в мовах англійській та українській.

КОМУНО - КИТАЙЦІ ЗААРЕШТУВАЛИ 21 ОСІБ ПІД ЗАКИДОМ ШПИГУНСТВА ДЛЯ ЗДА

Гонґ Конґ, 22 березня. — Комуно-китайська преса подала вістку, що комуністичні власті заарештували в місті Тієнцін 21 осіб, обвинувачуючи їх в шпигунстві в користь Злучених Держав. Між заарештованими є 6 европейців, 14 китайців і один японець. Комуністична преса твердить, що з цим арештом „зліквідовано сильну підпольно-шпигунську групу американських імперіялістів".

ЛІСТА ПОДАТКОВЦІВ З ПІДЗЕМНОГО СВІТУ

Вашинґтон. — Тайну лісту визначних податковців з підземного світу оприлюднила влада для розкриття їх приходів, затаєних при висиланні податкових виказів. Підкомісія під проводом конґресмена Сесила Кінґа, подає 126 імен, які передало йому Бюро Внутрішніх Приходів. Комісар податків Дейвид А. Боліш запевняє, що імена призбирані на підставі дуже дбайливих студій „підприємств" кожного визначного ракетіра. Між іменами, поміщеними в списку, находяться такі: Джіммі Блу Айс, Фат Джов, Тріґґер Майк, Черрі Ноз, Ірізі Тумб, Тутсі, Ди Кемел, Стакс, Джанні Бат Біч, Чарлі ди Блейт, Голфбаґ Гунт. Усе це прибрані імена, які колись щезнуть, а появляться нові. Під правдивими іменами поміщені на лісті: Джов Адоніс, Семюл Р. Берд, Ралф Капоне, Антоні Карфано, Мікі Коген, Луї Кампаня, Френк Костелло, Филип Д. Андреа, Пол Делучія, Френк Даймонд і ін.

● **На конференції Західної Півкулі,** яка збирається у Вашинґтоні в понеділок, хочуть деякі делегати порушити заборону видавання незалежного щоденника в Буенос Айрес, „Ля Пренза". Міністер закордоних справ Арґентини приготовляється вияснити цю справу на пресовій конференції.

АВТОРСЬКИЙ ВИСТУП Б. КРАВЦЕВА И І. КЕРНИЦЬКОГО В НЮ ЙОРКУ

З особливим успіхом відбувся в Ню Йорку (у неділю, 18. березня ц. р.) спільний авторський вечір двох авторів.

Вечір відбувся в переповненій залі ООЧСУ. З творчістю Б. Кравціва й І. Керницького вичерпно познайомив присутніх у вступнім слові д-р В. Лев.

Поет Б. Кравців відчитав низку поезій, серед них декілька недрукованих й декілька з популярної його збірки в'язничних сонетів.

І. Керницький розважив зібраних вдалим гумористичним нарисом з життя скитальців у европейських таборах.

Господар домівки, голова місцевого відділу ООЧСУ, І. Білинський попрощав гостей, подякував авторам та побажав їм дальших успіхів у їхній творчій праці.

І. Л.

● **Новий торговельний договір** підписано між Швецією і комуністичною Чехословаччиною, на підставі якого шведи доставлятимуть чехам залізну руду, сталь і залізні вироби, в заміну за цукор, порцеляну, хемічні вироби, автомобілі та інші продукти з Чехословаччини.

● **Число урядових свідків у процесі Джуліюса Розенберґа** обвинуваченого в шпигунстві в Ню Йорку буде зредуковане до кільканадцяти. Спочатку були пляни покликати понад сотню свідків. Оборона згодилася на такий крок.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Дня 4. березня 1951 р. померла

МАРІЯ ДРАБИК,

членкиця Бр. св. Йосафата, від. 477 У. Н. Союзу в Гудсон, Н. Й.

Покійна родилася в селі Завадка, Ліського повіту, Зах. Україна. Прожила 73 роки. До У. Н. Союзу вступила в 1916 році. Полишила в смутку мужа Івана, 5 синів, 1 дочку і 8 внуків.

Похорон відбувся 7. березня з погребового заведення до укр. катол. церкви св. О. Николая, а відтак на цвинтар в Гудсон, Н.Й. В похороні взяли участь члени відділу, родина, приятелі і знайомі. — В. Їй П.!

М. Драгущак, секр.

В неділю, 18. березня 1951 р. помер у 67. році життя по довшій недузі

ВАСИЛЬ ПИТЛАК,

член 105. відділу У. Н. Союзу в Филаделфії, Па.

Покійний вписався до Союзу в 1908 році. Походив із села Гусько, пов. Добромиль. Полишив у смутку жінку та дві дочки і затя.

Покійний похований на цвинтарі у Факс Чейс. — В. Й. П.!

М. Мельник, секр.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо найщирішу подяку всім тим, що віддали останню прислугу і пошану нашому Найдорожчому Мужові і Батькові **д-р Володимирові Коцюбі.** — В першу чергу щиро дякуємо **Всеч. о. Пароху Р. Збирові й о. Канонікові Мохнацькому** за похоронні відправи та о. Пароху за пращальну промову. — Зокрема дякуємо п. **Анні Урбан** за її невимовно віддану поміч у нашому горі. Дальше вдячні ми **членам 156 відділу У. Н. Союзу,** що зорганізованою участю в похороні віддали останню прислугу Покійному, як рівнож **хорові** за відспівання Панахиди. — Щира подяка **рідним і знайомим,** що не жаліли трудів прибути з дальших сторін на похорон і всім, що висловили нам співчуття усно й листовно. Дякуємо знайомим і організаціям за авта, за жертви на Служби Божі, тим, що прибули до нас з розрадою і потіхою в цей сумний час, та всім, що відпровадили Покійного на місце вічного спочинку.

Горем прибиті **дружина Юлія і син Любомир.**

УКРАЇНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ В НЮАРКУ

Подається до відома, що Seton Hall University So Orange, N. J. буде передавати українські радієві авдиції кожної суботи, починаючи вже від 24. березня 1951 від год. 7.00 — 7.25 ввеч. на хвилях 89,5.

Авдиції будуть відбуватися в українській і англійській мовах. Їх уряджують студенти української мови в Сетон Гол Університеті, Нюарк, Н. Дж. під управою д-ра Теодора Мацькова, заходом якого ці авдиції і відкривається. Доля та дальший розвиток цих авдицій будуть залежні від моральної та матеріяльної піддержки громадянства.

ПОВІДОМЛЕННЯ

ПАМЯТАЙТЕ, що в неділю, 24-го червня 1951 р. буде **ВЕЛИКА ПРОГУЛЬКА КОРАБЛЕМ** (Boat-Ride) з портів Newark і New York.

УПРАВА
Ukr. Am. Businessmen Ass'n.

ПОШИРЯЙТЕ „СВОБОДУ".

ТАРЗАН, ч. 2557. Після буревію.

THE THREE BEAST-MEN SAT IN STOIC SILENCE, THEIR BACKS HAUNCHED AGAINST THE FURY OF THE STORM.

"I AM HUNGRY," SAID TARZAN. THOAR INDICATED THE BODY OF A RED DEER THAT HAD BEEN CRUSHED IN THE MAD STAMPEDE. "WE SHALL EAT," HE SAID.

THEY ATE THEIR MEALS RAW, FOR THERE WAS NO DRY WOOD FOR A FIRE. AND WHEN THEIR BELLIES WERE FILLED, THOAR TOLD TARZAN, "I WILL HELP YOU FIND YOUR PEOPLE."

Distr. by United Feature Syndicate, Inc.

Коли три звіро-люди сиділи в стоїчній мовчанці, їх плечі були зігнені для безпеки від лютого буревію.

„Я голодний" відозвався Тарзан. Тоді Тор показав на вбитого червоного оленя, якого здавила люта природа. —

„Ось, попоїмо!" — сказав він.

Вони з'їли сире м'ясо, бо не було сухого дерева на вогонь.

А коли їхні шлунки наповнилися, сказав Тор до Тарзана: „Я поможу тобі віднайти твоїх людей".